

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

פרשת במדבר

שבת - יום מנוחה

לכל יום-טוב יש עניין כללי אותו הוא מבטא ופועל בעולם - דבר החוזר באופן זהה כל שנה ושנה. נוסף לכך יש לימוד ועניין מיוחד ב'קביעות' (הזמן המסויים: יום בשבוע, פרשת השבוע וכו') בה חל אותו החג. דבר המלמד אותנו - מדגיש ומבהיר עניינים מסוימים השייכים לאותו יום, וכן מוסיפים כוחות לביצוע עניינו של אותו חג.

בקביעות כזו בה חג השבועות חל ביום ראשון (=כמו בשנת תשנ"א בה נאמרה השיחה), הרי אנו מקבלים רצף של שבת-חג השבועות, כאשר פרשת השבוע בשבת זו היא פרשת במדבר.

מה הם הלקחים הנלמדים מכך וההוראות למעשה - שאמורים לחדד את המסר של חג זה?

קשר ברור בין השבת לשבועות מתבטא במאמר חז"ל "לכולי עלמא בשבת ניתנה תורה" - כלומר, מתן תורה לבני ישראל במדבר חל ביום השבת. ובוודאי שלא 'באקראי' אלא זאת משום שיש קשר הדוק בין שניהם:

שבת עניינה מנוחה, כפי שמודגש גם רבות שוב ושוב בתפילות השבת ("יום מנוחה... מנוחת שלום... מנוחה שלמה שאתה רוצה בה... ועוד), גם מתן תורה עניינו מנוחה, שכן שלמות מנוחת העולם היה במתן תורה, כמו שכתוב בתהילים: "ארץ יראה ושקטה" - עד מתן תורה הייתה הארץ במצב של "יראה", שכן קיומה לא היה מובטח אם לא יקבלו בני ישראל את התורה - מטרת הבריאה, ובמתן תורה שקטה ונרגעה.

הכלל והפרטים

בכלל הבריאה כולה הרי היא מעצם בריאתה 'חסרת מנוחה'. שינויים הם במהותם היפך המנוחה, וכל הבריאה משתנה ללא הרף: הזמן מתחלף, הנבראים כולם עוברים כל זמן קיומם שינויים תמידיים של צמיחה וכו'. רואים זאת בברור יתר אצל האדם: כאשר הוא אינו חש מטרה אחת ברורה בכל קיומו, הרי השינויים התמידיים בחייו גורמים לו לאי-שקט תמידי ש'שובר' אותו ומונע ממנו להגיע לשלמות, מנוחה והצלחה מירבית בכל עניינו.

מה היא אותה מטרה שבשבילה נברא האדם? - "אני לא נבראתי אלא לשמש את קוני".

לכן השבת מביאה מנוחה - שכן בה הושלמה מלאכת הבריאה ומורגש בה הסיום והתכלית של הכל, איך הכל בא מאת ה' אחד, לצורך כוונה אחת. השבת גם מהווה עליה מהזמן ללמעלה מהזמן - ולכן גם מתחילים לספור אחריה שוב מהתחלה "יום ראשון, יום שני..."

דבר זה, ובחזות יתרה, בא לידי ביטוי במתן תורה, בו הובהרה וירדה לעולם המטרה האחת של בריאת העולם - דירה לה' בעולם על כל פרטיו. ידיעת המטרה האחת מביאה לכך שגם העיסוק בכל הפרטים נעשה מתוך מנוחה. כך גם בתורה עצמה, למרות שהמצוות הינן פרטים רבים, אך כולן חזרות ראשית כל במטרה אחת "אשר קדשנו במצוותיו וציוונו" - לקיים את רצונו של ה', "לעשות רצון אביך שבשמים". וההדגשה היא "רצון" - רצון הוא אחד פשוט. הוא אינו מתחלק לחלקים ואינו משתנה לפי הדבר אותו רוצים. כך כל מצווה פרטית, מכיוון שהיא רצון ה' הרי בכך היא כוללת בעצם בתוכה את כל המצוות כולם ומכאן בא הכלל ההלכתי "העוסק במצווה פטור מן המצווה".

במצוות אהבת ה' מודגש הדבר: האהבה לה' גורמת לאדם לרצות לדבוק באלוקות, לעזוב את העולם הזה בו האלוקות מוסתרת ונמצאת אחרי צמצומים, ולהתחבר עם ה' - מקור הנשמות. אולם, ה' רוצה שנעבוד בעולם הזה דווקא, בעולם התחתון ביותר, מה שגורם לצורך לחזור לעולם, על מנת להגיע למדרגה גבוהה עוד יותר של חיבור לאלוקות, וחוזר חלילה. דבר זה מכונה בחסידות 'רצוא ושוב' - כשכבר השם עצמו מלמד על היפך המנוחה! אולם כאשר הכל חזר במטרה האחת לעשות את רצון ה', הרי זה בא מתוך המנוחה הפנימית שבמטרה אחת.

בזכות נשים: 0523.973.770 DvashMalchus@gmail.com

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

הביטול מביא לגילוי

ואיך מגיעים באמת לאיחוד עם ה' על ידי ביטול. כאשר האדם מרגיש שכל מציאותו היא רק להיות עבד לה', "לשמש את קוני", הרי הוא מגיע לאיחוד עם הקב"ה בדרגת "עבד מלך - מלך". משל לכך הוא התנהגותם של העשיר והעני בפניותיהם אל המלך: העשיר מבין בערכם של נכסים, ולכן הוא מסתנוור ומתפתה גם לכבוד ולעושר שלפני חדר המלך - השרים, המשמר וכו'. לעומתו העני לא מתעניין כלל בכל אלו. רצונו הוא אך ורק לדבר ביחידות עם המלך בעצמו, וכלום לא מסיט אותו ממטרה זו. כך גם בעבודת ה': ה'עשיר' מבין בדרגות הרוחניות, מלאכים, ספירות וכו' - ולכן יתכן שהוא יבקש את הגילויים הרוחניים השונים (או דרגות רוחניות גבוהות: אהבת ה' יראת ה' וכו'), שבהם יש חילוקי דרגות, ומשום כך אין אצלו מנוחה. אולם ה'עני' עומד בביטול מוחלט, וכל רצונו הוא להתאחד עם ה' בעצמו בלבד. וכתוצאה מכך הוא מקבל אחר כך גם את כל הגילויים וכו'. המילה "מלך" מרמזת על עניין זה: מלך ראשי תיבות מוח, לב, כבוד. איך מאחדים את מנוחת המוח עם תנועת הלב, שיהיה "מוח שליט על הלב", ומתוך 'הסכמת' הלב לכך? על ידי ביטול, בו מגיעים עד עצמותו של המלך. הדבר רמוז בכבוד בו נקרש הדם - עניין המנוחה בדם שמטבעו הוא בתנועה. גילוי 'עצם המלך' על ידי ה'ביטול' היה במתן תורה - בו היה גילוי אלוקות במוחש שבא על ידי כך שבני ישראל הקדימו 'נעשה' ל'נשמע' - עניין הביטול. כך מגיעים עד לעצמותו כביכול, ומעוררים את רצונו למלוך עלינו.

להחדיר זאת ביום-יום

זהו, אם כן, הכח שאנו מקבלים מהקביעות של חג השבועות ביום ראשון: מכיוון שבכל שבת מתחדש עניין המנוחה, ומיום ראשון - כל פרטי ענייני הבריאה, ומכיוון שבכל חג שבועות ניתנת התורה מחדש, הרי ברצף שלהם מודגשים שני דברים: מכיוון שאנו באים באופן רצוף וללא הפסק באמצע מהשפעת המנוחה של שבת - מודגשת ביותר המנוחה. ומכיוון ששבועות חל ביום ראשון מודגשת בזאת הטמעת המנוחה בתוך כל פרטי הבריאה.

ומה מלמדת אותנו העובדה שבשבת זו קוראים דווקא את פרשת במדבר? מדבר מסמל את השיא של חוסר המנוחה. עליו נאמר: "לא ישב אדם שם" - אין בו התיישבות ומנוחה. אם כן, מתן תורה במדבר מלמד על המשכת המנוחה גם במדבר, ומשם לכל העולם. הדגשה של עניין זה יש בעובדה שפרשת במדבר מתחילה בסיפור על מניין בני ישראל. מניין קשור עם קביעות והתיישבות - דבר שמונים (סופרים) אותו, יש לו גדר הלכתי ש"אינו בטל לעולם", אינו מתערבב ומתבטל מגדרו גם בתוך כמות גדולה ממנו לאין שיעור. אם כן מודגשת בכך החדרת הקביעות וההתיישבות בעולם.

להוסיף בלימוד

מכיוון שבזמן מתן תורתנו בכל שנה ניתנת התורה (באופן חדש) מחדש, והיא ניתנת למטה דווקא ("לא בשמים היא"), באופן שמתווסף חידוש במנוחה שבעולם - מובן שבני ישראל צריכים בכל שנה לקבל את התורה (מחדש) באופן חדש. והחידוש בזה צריך להיות ביתר שאת וביתר עוז, ובשני הקצוות: קבלת התורה מחדש מתוך הכרה בנותן התורה (ביטול), ושהתורה היא תכלית כל הבריאה כולה, ובמילא מביאה היא לחידוש במנוחה בעבודתו של היהודי, ומנוחה בעולם. וביחד עם זה - להמשיך מנוחה זו בכל פרטי המצוות, בכל פרטי הכוחות שלו ובכל פרטי עבודתו, עד בכל פרטי העולם.

בזכות נשים: 0523.973.770 DvashMalchus@gmail.com

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מלכות

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

לאור זאת יש להוסיף בלימוד התורה, ובעיקר פנימיות התורה, מתוך הכרה בנותן התורה, מה שגורם התבטלות, אך גם ללמוד מתוך הבנה והשגה. יש להוסיף חידוש בכמות ואיכות לימוד התורה - הן בלימוד פרקי אבות בשבתות הקיץ, כאשר לפחות משנה אחת או יותר נלמדת בעיון. כן יש להוסיף בלימוד השיעורים הכלליים של חומש תהילים ותניא (חת"ת) כפי החלוקה שלהם לימים. ובמיוחד שלשיעורי חת"ת יש שייכות מיוחדת לשבועות - חומש הוא ספרו של משה רבינו (שקיבל בשבועות את התורה), תהילים הוא ספרו של דוד המלך (שנפטר בשבועות) וספר התניא הוא תמצית תורתו של רבי ישראל הבעש"ט (שגם הוא נסתלק בשבועות). כמו כן יש להוסיף בלימוד השיעור היומי ברמב"ם (או ספר המצוות). וכן כל אחד יוסיף בשיעורים הפרטיים בתורה שהוא לומד.

יש לכל יהודי את חלקו המיוחד בתורה, ולכל אחד יש חיוב לחדש בתורה, ואת חידושי התורה צריך לפרסם (למרות שבדורות קודמים היו מאוד זהירים בכך) - אמנם יש לנהוג זהירות בעת שמפרסמים, לא לפסוק להלכה או להוסיף שזה רק לפי עניות דעתי וכדומה, אולם דווקא בדורותינו יש צורך לפרסם כמה שיותר חידושי תורה על מנת להוסיף בלימוד התורה ובחיות ותענוג שבלמוד.

ויהי רצון שההוספה והחידוש הללו יוסיפו במנוחה - עד מנוחת כל העולם, שתבוא על ידי ביטול כל הסתרות הגלות, כולל השאלות בפרטי הגאולה ומשיח - מה שבא רק בגלל שנולדו וגדלו בגלות, נהיו אנשי גלות ונמצאים במצב גלותי. והעיקר הוא שמנוחה זו תבוא מי"ד - שהם ראשי תיבות של שלושת הרועים הרחנניים השייכים לשבועות: משה רבינו, ישראל (הבעש"ט) ודוד מלכא משיחא - והעיקר מי"ד ממש!

למה יש שאלות על משיח? (מדברי הרבי בשיחה)

...עד שזה יביא בקרוב את המנוחה האמיתית והשלימה - של "יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים", ביטול הגלות של בני ישראל, שגלות היא ההיפך הכי גדול ממנוחה והתיישבות של בני ישראל - "אוי להם לבנים שגלו מעל שולחן אביהם", שמתבטלים הן טלטולי הגלות והן היפך המנוחה של הגלות הפנימית בעבודת השם,

כולל ופשוט - הביטול של כל ההעלמות והסתרים של הגלות, וכל השאלות בפרטי הגאולה ומשיח צדקנו, שזה בא מצד הגלות עצמה, מצד זה שנולדו בגלות וגדלו בגלות, במילא נהיו "אנשי גלות" רחמנא ליצלן, ונמצאים ב"מצב גלותי" - שכל זה יתבטל, ויתהפך (על ידי תשובה אמיתית), על ידי גילוי אצל עצמו והדגשת הנשמה (חלק אלוהי ממעל ממש) שנמצאת למעלה מגלות, ונמצאת במצב של מנוחה, מעין שבת ומנוחה לחיי העולמים.

"המעשה הוא העיקר" - ההוראות לפועל שמביא הרבי בשיחה

- לקבל כל שנה את התורה מחדש, ובאופן של קליטה:
- להוסיף חידוש בכמות ובאיכות בלימוד התורה. הן בפרקי אבות בשבתות הקיץ (ולפחות משנה אחת בעיון), הן בשיעורים הכלליים של החת"ת והרמב"ם, והן בכל חלקי התורה של כל אחד ואחת, ובפרט בפנימיות התורה.
- לפרסם ולהוסיף חידושי תורה (גם אם לא בטוחים באמיתתם - אך להוסיף הסתייגות במקרה כזה, ולא לפסוק להלכה).

בזכות נשים: 0523.973.770 DvashMalchus@gmail.com

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

תורה חדשה מאיתי תצא

תורה חדשה

חז"ל אמרו שמלך המשיח יהיה חכם גדול וילמד תורה את כולם. בגלל שתהיה לו רוח נבואה - תתגלה אליו "תורה חדשה" מאת ה' אותה הוא ילמד את כל העם. מהי אותה "תורה חדשה"? א. סודות התורה, פנימיות התורה. ב. חידוש בהלכות התורה - ששחיטת שור הבר בסנפירי הלווייתן תהיה כשרה. (מדובר על הסעודה שה' יעשה לצדיקים לעתיד לבוא, כאשר הבשר יהיה של שור הבר, והשחיטה תהיה על ידי הלווייתן הגדול בסנפיריו, תוך כדי מריבה ביניהם). אולם הרמב"ם כבר פסק ש"התורה לא בשמים היא" ו"אין נביא רשאי לחדש דבר" בתורה - אם כן איך משיח יגלה את סודות התורה בנבואה? ושאלה נוספת: הרי אחד מעיקרי האמונה הוא שבתורה לא יחול כל שינוי לעולם, אז איך תיתכן "תורה חדשה" שתשנה את ההלכה ותתיר לאכול משחיטה כזו?

אלא שזה מעין חידושי התורה שמחדשים היום: במתן תורה ניתנו למשה כל הכללים שעל פיהם מחדשים בתורה היום, ולכן כל החידושים טמונים כבר בתורה, רק שעל ידי יגיעה מגיעים לחידושים אלו, וזה נקרא 'החידוש של הלומד'. גם ה"תורה חדשה" טמונה כבר במתן תורה, אולם היא נמצאת בכזה העלם שלא שייך כלל לגילוי בשכל האדם אלא רק על ידי הקב"ה בעצמו. לכן גם החידוש שלה הוא באין ערוך לכל מה שאנחנו יודעים היום בתורה, וכמו שכתוב "תורה שאדם לומד בעולם הזה, הבל היא לפני תורתו של משיח".

זה כלל אחר לגמרי

לכן אין בעיה בדרך בה יגלה המשיח את סודות התורה בנבואה:

א. אמנם את סודות התורה ("תורה חדשה") ה' יגלה לו בנבואה (כמו שכתוב "תורה חדשה מאיתי תצא" - היא "יוצאת" רק בכוחו של הקב"ה, "מאיתי", ומשיח יודע אותה רק בגלל היותו נביא), אולם בשל חכמתו הרבה (שהיא יותר משל שלמה המלך) הוא יבין אותה ויסביר אותה לכל העם, ומכיוון שהדבר נקלט בשכל האדם, אין כאן גדר של חידוש בנבואה.

ב. בנוגע לחידוש בהלכה של שחיטת שור הבר על ידי הלווייתן, יש מפרשים שחידוש זה הוא הוראת שעה מיוחדת (הוראת שעה פירושה שמותר לנביא האומר לעבור על הלכות התורה באופן חד פעמי) - אולם לפי זה אין זו "תורה חדשה", שהרי גם היום צריך לשמוע לנביא בהוראת שעה!

אלא זהו מכיוון שמשיח יחדש ויגלה שעל שחיטה זו לא נאמרו מלכתחילה דיני שחיטה, בדוגמת מה שהיה עם אליהו הנביא, שהקריב קרבן בהר הכרמל למרות האיסור להקריב קרבנות מחוץ לשטח בית המקדש. וכפי שמסביר הגאון הרצ"בי שלא הייתה זו רק הוראת שעה אלא לומדים מפסוק בתורה שהאיסור של שחיטה מחוץ למקדש ('שחוטו חוץ') מלכתחילה לא נאמר על אליהו בהר הכרמל.

כך יהיה גם בשחיטה זו, אין זה היתר רגיל של 'הוראת שעה', אלא ששחיטה ספציפית זו מותרת מלכתחילה. אמנם היתר זה לא יכול להתגלות היום על ידי תלמיד ותיק, אלא רק על ידי הקב"ה למשיח, והוא יסביר זאת לסנהדרין באופן שיתקבל בדעתם.

אך נשאלת השאלה: למה דין זה בשחיטה יתגלה דווקא לעתיד לבוא, כשתורה חדשה מאיתי תצא? מה הקשר בין גילוי סודות התורה לבין חידוש זה בדיני שחיטה?

בית הלל ובית שמאי

דוגמא נוספת להלכה שכאילו תשתנה לעתיד-לבוא יש במחלוקת בית הלל ובית שמאי: 3 שנים נחלקו ביניהם, ובסוף יצאה בת קול ואמרה "אלו ואלו דברי אלוקים חיים, והלכה כבית הלל" (ולמרות ש"התורה לא בשמים היא" ורק על ידי פסיקת בית דין ניתן לקבוע הלכות? אלא שהפסק נקבע על פי הכלל "אחרי רבים להטות" משום שביית הלל היו הרוב, ורק מכיוון שביית שמאי היו מחודדים יותר, קשה היה להחליט לפסוק כבית הלל, והבת-קול עזרה להכריע את ההלכה כמותם). ואילו לעתיד לבוא תהיה הלכה כבית שמאי. איך ייתכן שינוי בתורה? - אלא שזה לא נחשב שינוי, כי כך אמר ה' למשה - בכל הלכה יש את 2 האפשרויות: לטמא או לטהר, ושתייהם אמת, "אלו ואלו

בזכות נשים: 0523.973.770 DvashMalchus@gmail.com

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מלכות

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

דברי אלוקים חיים" וההכרעה היא לפי הבנת הרוב. כיום דעת הרוב היא כבית הלל ולכן הלכה כמותם, ואילו לעתיד לבוא יהיו רוב חכמי ישראל חכמים יותר, ואז יבינו כבית שמאי. וכאשר בית הדין יעמיד שוב הלכות אלו להכרעה (דבר המותר על פי ההלכה בתנאים מסוימים) אזי יכריעו כדעת הרוב כבית שמאי. אין פירושו של דבר ש'ההלכה תשתנה' אלא שאז ילמדו את התורה בדרגא נעלית יותר, בדוגמת "תורה חדשה".

אבל הקשר בין 2 ענייני ה"תורה חדשה" עדיין קשה: **א.** לעשות כבית שמאי זה להחמיר, אך לעומת זאת, לשחוט בסנפירי הלווייתן זה להקל? **ב.** איך יתכן שלעתיד לבוא יתחדשו חומרות, הרי לא יצטרכו זאת, כי לא תהיה רוח טומאה אלא רק הוספה וחיזוק בקדושה? **ג.** מסופר בגמרא שפעם אחת בית שמאי היו יותר מבית הלל, ופסקו הלכה כבית שמאי, וכתוב על כך: "אותו היום.. היה קשה לישראל כיום שנעשה בו העגל", וזה הרי ההיפך הגמור מתכלית השלמות של תורה חדשה, אז איך בימות המשיח נפסק כבית שמאי?

התורה כעיר מקלט

כדי לענות על כך יש להבין קודם את מצוות ערי מקלט, שהיא המקור בתורה שבכתב ל'שינוי בהלכה' שיהיה בימות המשיח. מצווה זו ניתנה מלכתחילה באופן שהיא לא יכולה להתקיים בשלמות עד ביאת משיח, שכן, 3 מתשעת ערי-המקלט נועדו להיות ערי מקלט רק בימות המשיח. אם כן, אין זה שינוי בהלכה, אלא ההלכה קובעת מלכתחילה שגדרה של מצווה זו היא ('לשנות') להוסיף עוד 3 ערים בימות המשיח. הרמב"ם מביא זאת כהוכחה מהתורה שביאת משיח מוכרחת בשביל קיום המצוות, דבר הנותן להבטחת הגאולה תוקף מיוחד ונצחי.

וכך גם כל השינויים ב"תורה חדשה", כמו היתר שחיטת הלווייתן וההלכה כבית שמאי, אינם שינויים בהלכה אלא שהם כבר עתה חלק מהתורה, וזהו הגדר שלהם ששלמותם תהיה לעתיד לבוא.

על פי זה מתעוררות 2 שאלות על מצוות ערי מקלט: **א.** מה המיוחד בהם שדווקא בהם תולים את נצחיות ההבטחה למשיח? **ב.** לשם מה בכלל צריך ערי מקלט "לנוס שם כל רוצח" בימות המשיח, והלא אז לא יהיה יותר יצר הרע כלל?

שני רבדים בתורה

בתורה ישנם 2 עניינים כלליים:

מהות התורה היא חכמתו של הקב"ה (שלמעלה מהעולם, אלא שה' נתנה לנו)	נתינתה לארץ היא כדי לתקן את העולם על ידי 'סור מרע' ו'עשה טוב'
התורה היא חכמתו של ה'	המצוות הן ההוראות לעולם
ישנו לימוד תורה שהוא למעלה מן המעשה ואינו נוגע דווקא למעשה	ישנו לימוד כדי לדעת את ההלכות המעשיות
יש את חלק הנסתר שבתורה, שהוא למעלה מהעולם ומדבר בענייני אלוקות "דע את אלוקי אביך", וקרוי "אילנא דחיי" (עץ החיים).	יש את נגלה דתורה, בו מודגשים האסור והמותר - הפעולה בעולם ובירור העולם, ונקרא "אילנא דטוב ורע" (עץ הדעת טוב ורע)
הלימוד בימות המשיח, בסיום עבודת הבירורים, הוא כדי לייחד יחודים, ולקיים את המצוות בכוונות עליונות (אלא שצריך לדעת את ההלכות, ונהיה בקיאים בהם)	הלימוד בזמן הגלות, כשהעבודה היא בבירור העולם על ידי לימוד נגלה ושישה סדרי משנה (אלא שצריך את חלק הנסתר כדי שהאלוקות שבתורה תאיר בנפש)

לעתיד - ערי מקלט של פנימיות התורה

עיר מקלט קשורה עם תיקון חטא עץ הדעת - שהוא מקור כל החטאים. כל חטא הוא מעין "מכה נפש (בשגגה)", שכן זו שפיכת הדם והחיות של ה"אדם דקדושה" ב"אדם דקליפה" (- העברת החיות האלוהית שביהודי לידי כוחות הטומאה). אלא שזה נחשב 'בשגגה' כי זה נעשה רק בגלל אונס של היצר הרע, שכן היהודי מצד עצמו באמת אינו מעוניין לחטוא כלל. התיקון לכך הוא על ידי גלות לעיר מקלט - שהם דברי תורה ש'קולטים' ומצילים מהשטן שהוא 'גואל הדם', ומתקנים את החטא.

בזכות נשים: 0523.973.770 DvashMalchus@gmail.com

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

לכן לפני ביאת המשיח ישנם רק שש ערי מקלט - כנגד ששה סדרי משנה, נגלה שבתורה, המבררים ומתקנים את העולם.

בימות המשיח, כשתושלם העבודה בבירור הרע מהטוב, תהיה עדיין מציאות הרע בעולם, אך הוא יהיה מחוץ לאדם ועניינו יהיה רק האפשרות לחטא ולא החטא עצמו. לכן זקוקים אז לסוג חדש של ערי מקלט, שלא באו רק לתקן את החטא אלא לתקן את האפשרות לחטא. משום כך יתווספו אז עוד 3 ערי מקלט, כנגד חכמה-בינה-דעת שבפנימיות התורה שבדוגמת "תורה חדשה", שהם 'קולטים' את האדם, מרוממים אותו לדרגה נעלית יותר ומונעים מראש את האפשרות לחטא.

מסיבה זו תהיה בימות המשיח ההלכה כבית שמאי: שורש המחלוקת ביניהם היא איך מתייחסים לדברים בהם הרע הוא בהעלם. בית שמאי שנמצאים בדרגה נעלית יותר, הדרגה של פנימיות התורה, שוללים גם רע נעלם. לעומת זאת, בית הלל, המתייחסים לדברים על פי מצבם כרגע בפועל, אין עניינם לברר את הרע הנעלם על ידי דחייתו ולכן הם מתירים. כיום רובנו לא שייכים לדרגתם של בית שמאי, והנהגה היום כבית שמאי אף מוסיפה כח ב'לעומת-זה', שכן דברים שיכלו לעלות לקדושה, לא בוררו.

בימות המשיח, כשישתנה המצב בעולם וכולם יהיו בדרגתם של בית שמאי, גם שיקול הדעת של חכמי ישראל ישתנה כדעת בית שמאי - להרחיק לגמרי את הרע הנעלם וכך לברר אותו, לשלול אפילו את האפשרות לרע, דבר הקשור לגילוי דרגה נעלית יותר בתורה.

לטבוח את היצר הרע

עניין דומה יש בקשר לשבועות: יום אסרו-חג של שבועות נקרא "יום טבוח", שכן בזמן בית המקדש טבחו בני-ישראל ביום זה את עולות הראיה שהביאו. לדעת בית שמאי אסור להקריבם ביום טוב כיוון שאינם אוכל-נפש המותר ביום טוב (שכן בקרבן עולה נשרף כל הבשר על המזבח). לדעת בית הלל - מותר להקריב עולות אלו ביום-טוב, אך למעשה הם (והרבה מישראל) נהגו כבית שמאי, לכן גם היום, אסרו-חג של שבועות אסור בהספד ותענית מעיקר הדין.

מדוע נהגו בזאת בית הלל כדעת בית שמאי? כי לפני מתן תורה הייתה 'רוח' בשם 'טבוח' שבאה לטבוח את ישראל אם הם לא היו מקבלים את התורה, ובמוצאי שבועות, זובחים אותו ישראל. ומדוע לא בשבועות עצמו? שכן בשבועות אנו מקבלים את התורה, כולל (בהעלם) גם ה'תורה חדשה' שהיא למעלה משייכות לבירור הרע, ובמילא ביום זה נמצאים כולם בדרגת בית שמאי בה אין צורך 'לטפל' כלל ברע, שכן נשלל לחלוטין גם הרע הנעלם והאפשרות לרע. לכן כאן נהגו גם בית הלל כבית שמאי.

ונוסף לשלילת הרע הנעלם, נוסף ב"תורה חדשה" גם עניין חיובי - היתר השחיטה בסנפירי הלווייתן. לכאורה נשאלת שאלה נוספת על שחיטת זו - הרי הדין הוא ששחיטה שלא נעשתה בידי אדם פסולה, וכיצד כשרה שחיטת הלווייתן? אלא שאין זו שחיטת הלווייתן אלא ה' שוחט את שור הבר באמצעות סנפירי הלווייתן. ולכן מלכתחילה לא נאמרו על שחיטה זו דיני שחיטה (כמוזכר לעיל).

מדוע לכאורה ה' לא שוחט כאן כמו שהוא עצמו ציווה? - משום שעניין השחיטה הוא לברר את הבעל-חי להיות ראוי למאכל האדם, להפוך להיות חלק מגופו, ובעזרתו לעבוד את ה'. להעלות את הבשר לקדושה. לכך יש דרך ותנאים מסוימים כאשר זה נעשה בכח האדם, אך כשבירור זה נעשה בכוחו של הקב"ה, אין צורך בהגבלות הרגילות של השחיטה, כיוון שהקב"ה יכול לעשות זאת ללא כל הגבלות.

השגת השלילה בהשגת החיוב

בעומק יותר: בימות המשיח, עיקר העבודה תהיה בעשה טוב, ואז קיום מצוות לא-תעשה תתבצע בשרשם למעלה בגבורות הקדושות. כלומר, אין זו שלילה והרחקת הדברים אלא בירור בדרך נעלית יותר, בדרך של 'גבורות קדושות', כדוגמת מעלת השגת השלילה לגבי השגת החיוב. בית שמאי ראו את הדברים כפי שהם בשרשם הגבוה בו שייך בירורם באופן נעלה יותר על ידי השלילה 'שב ואל תעשה', ולכן במחלוקות שבינם לבית הלל הם שוללים מחמירים

בזכות נשים: 0523.973.770 DvashMalchus@gmail.com

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מלכות

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

ואוסרים. לעומתם בית הלל ראו את הדברים כפי שהם בגלוי, באופן של השגת החיוב, ולכן הם מגבירים את ה'חסדים' ומתירים.

היום אנחנו שייכים לדרגת בית הלל, ולכן כשבית שמאי גברו וה'גבורות' מתגברות, עלולים להשתלשל מזה דברים לא רצויים. אך בימות המשיח, כשיושלם בירור הטוב מהרע ולא יהיה חשש מדברים לא רצויים, אזי יוכלו כולם לנהוג כבית שמאי, באופן הנעלה יותר של 'גבורות קדושות', ב'השגת השלילה'.

לפי זה יובן גם עניינם של ערי המקלט שבימות המשיח: הישיבה בערי מקלט (דברי תורה קולטין) מורה שעל ידי לימוד התורה, ובפרט 'תורה חדשה', יש גם את השגת השלילה באופן של קליטה בפנימיות כמו בהשגת החיוב. ולכן גם יהיה אז היתר שחטת שור הבר בסנפירי הלווייתן - לא איסור המורה על שלילה, אלא היתר, כי גם השגת השלילה תבוא באופן חיובי.

למה עניין זה מתגלה דווקא בעניין הלווייתן ושור הבר? כיוון שהלווייתן החי בים, המכונה 'עלמא דאתכסיא' מורה על העבודה הרוחנית והנעלית, כמו השגת השלילה. לעומתו שור הבר החי ביבשה, ושרשו ב'עלמא דאתגליא' מורה על העבודה באופן חיובי בבירור העולם, והמשכת אורות למטה בעולם.

השילוב בין שניהם נותן לנו שיהיה השגת המשכת האורות הגבוהים ביותר - בכלים למטה. זוהי בעצם תכלית עבודתנו בעולם - להמשיך את האורות הגבוהים לעולם, ולעשות ממנו "דירה לו יתברך". ולכן גם היתר אכילת שור הבר משחיטה 'אסורה', בא דווקא על ידי תורה חדשה שמאיתי תצא: תורה בדרגה הגבוהה ביותר ("מאיתי") ויורדת עד אלינו ("תצא") בגאולה האמיתית והשלמה מיד ממש.

עומדים כבר "בשעה שמלך המשיח בא"! (מדברי הרבי בשיחה בפרשת נשא)

דורנו זה הוא דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה, כפי שהעיד כבוד קדושת מורי וחמי אדמו"ר נשיא דורנו - בקשר ובשייכות להכרזתו הידועה "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה" - שבימיו (לפני עשרות שנים) סיימו כל עניני העבודה, וצריכים רק "לצחצח הכפתורים" ולעמוד הכן לקבלת פני משיח צדקנו. ועל אחת כמה וכמה לאחר ריבוי העבודה דהפצת התורה והיהדות והמעיינות חוצה מאז ועד עתה .. בודאי ובודאי שסיימו גם "לצחצח הכפתורים" ועומדים הכן לקבלת פני משיח צדקנו.

ועניין זה מודגש ביותר וביותר בשנה זו - שנת ה'תשנ"א .. מתחיל מה"נפלאות" שכבר ראו (נוסף על אלה שיראו בעתיד) בפועל ובגלוי לעיני כל העמים בשנה זו, שבהם נתקיימו דברי הילקוט שמעוני: "שנה שמלך המשיח נגלה בה .. ומאז .. עומדים כבר "בשעה שמלך המשיח בא .. ומשמיע להם לישראל ואומר ענווים הגיע זמן גאולתכם" .. הרי זה זמן הכי מוכשר להחידוש ד"תורה חדשה מאתי תצא", ו"השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עושה" - לא רק בלשון עתיד, אלא בלשון הווה, ועד שברגע לאחר זה נעשה כבר בלשון עבר, כיוון ש"הנה זה בא", וכבר בא.

"המעשה הוא העיקר" - ההוראות לפועל שמביא הרבי בשיחה

להוסיף התחדשות בתורה באופן של חיות ותענוג ולחדש בה חידושים.

לפעול גם על הזולת לחדש בתורה.

להוסיף התחדשות בלימוד פנימיות התורה.

ללמוד פרקי אבות בכל שבתות הקיץ וללמוד בעיון עם מפרשי המשנה לפחות משנה אחת.

בזכות נשים: 0523.973.770 DvashMalchus@Gmail.com

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד